

Velodarast, neesi idiots - brauc ar auto

Mūsu ģimenē ir pierasts nemazgāties, tāpēc ausu sērs mēdz šad tad liegt sadzirdēt precīzas skaņas, taču esmu pārliecināts, ka virsrakstā minēto teikumu reiz dzirdēju pa TV no Džeremija Klārksona. Galu galā es pats neko jēdzīgu nemācētu izdomāt. Viņš piedāvāja vairākus variantus, kā mazināt riteņbraucēju asiņaino statistiku visādi citādi piemīļīgajās Londonas ielās, kas nu jau tomēr ir latviešiem kā otrās mājas. [Cilvēki, kuri ir gana drosmīgi, lai lietotu vārdu "nigger"](#) televīzijā, ir mani lielākie iedvesmas avoti, tāpēc centos sasprindzināt savas nosacītās smadzenes un smelties iedvesmu no Klārksona apcirkņiem cerībā, ka tas varētu noderēt, lai rastu atrisinājumu problēmai, kas nav pa spēkam Satiksmes ministrijai un katras dabas parādības pārsteigtajai Rīgas domei un ar velojoslām apsēstajam Nilam Ušakovam, kurš gan pats [dod priekšroku ar 6,4 litru dzinēju aprīkotam džipam](#). Statistika ir sūra, riteņbraucēji cīnās ar [treoleibusiem zaudē kermēna daļas](#), nodara sev un citiem ciešanas, un pat pāragri aiziet viņā saulē. Protams, varētu mekēt vainīgos pie tā, ka mums ir velosipēdiem nepiemērotas ielas un tilti, bet ir jāspēlē ar tādām kārtīm, kādas ir kritušas. Vienā dienā nevar mainīt spēles noteikumus (tāpat kā nevar tekstā izdomāt jaunus un nenodrāztus epitetus), ja jau Londonā, kur velosipēdistu jautājums tiek risināts vairākas dekādes, tad kā mēs varam cerēt to izdarīt ātrāk, ja vidējais latvietis ir tik stulbs, ka nevar izpildīt savas neplānotās atvases pirmās klases mājas darbu? Nopietni. Es jau ceturto dienu mēģinu saprast, cikos satiksies vilcieni, kas vienā laikā izbraukuši no dažādām stacijām.

Ir noticis tas, kas notiek, ja suni tur pieķēdētu, vai cilvēku ieslodzītu krātiņā. Nesakārtotā infrastruktūra, ceļu satiksmes zemā kultūra un lielais skaits velosipēdu zādzību ir padarījis smaidīgos velosipēdistus par bīstamu un radikāli noskaņotu sabiedrības grupu, kas cenšas uzspiest visai nācijai savas iegribas jau valstiskā līmenī. Labi gan, ka Rīgas pilsētas galva spēj turēties pretī šīs grupas spiedienam un turpina braukt ar mikropeni kompensējošu auto, kas patērē tik daudz degvielas, ka zaļi noskaņotie būtu priecīgāki, ja tas ietu uz kapātiem delfīniem (salīdzinājums laikam dzirdēts kādā no jau pieminētajiem auto raidījumiem, jo, kā jau minēju, pats neko nejēdzu izdomāt). Aizbaidinājumi, ka velosipēdisti palīdz ekoloģijai, taupa naudu, glābj roņus un uzlabo savu veselību ir meli. Viņu nemitīgie kopības braucieni, triko biksēs iespiesta sasvīduša šekuma demonstrēšana un valdonīgā pārvietošanās publiskajā telpā rada vienas vienīgas nekārtības, stresu gājējiem un naidīgi noskaņotu pretkustību, bet tā jau ir sliktas karmas radīšana piespiedu kārtā.

Sirds dziļumos, es neesmu pilnībā pret riteņbraucējiem - neliela daļa no tiem ir samērā prasmīgi, neuzkrītoši un ātri (līdzīgi kā visi Ceha autori gultā), tāpēc drīkst eksistēt. Arī tīņu gados ar velosipēdu mēdzu kratīties pie Lienes no C klases, kas man vēlāk salauza sirdi un lielākoties ir vainīga pie tā, ka es dzeru, lai aizmirstu. Tomēr, tad kādā no vasaras saules pielietajām dienām par riteņbraucēju nolēma kļūt arī mana māte, kura 55 gadu vecumā izdomāja, ka varētu braukt uz darbu ar stilīgo Ērenpreisu, jo izplūdusī kuņa no blakus kabineta arī ar tādu brauc. Tā nu sagadījās, ka mammas žīdiskā paskata piegulētājs cieta no vainas apziņas, ka bija viņai dzērumā ievilcis pa seju, un, lai izpirktu savu grēku, steidzīgi riteni nopirka. Mamma jau man bija uzbūrusi ainu no franču filmām, kur viņa vasaras vakaros slīdēs pa pilsētas ielām, vējā plīvos viņas brunči, blūze un zeltainā saules gaismā mirdzošās matu cirtas, kamēr aiz vaigiem pimpja vietā tiks stūķēti kruasāni.

Pēc mēneša es biju pie viņas ciemos Traumataloģiskajā slimnīcā – lauza gūža, zilumi, nobrāzumi un izmežģīta potīte. Pēdējo reizi šādu es viņu redzēju pēc tam, kad žīdiskā paskata piegulētājs bija viņu atskaldījis. Tikai šoreiz bija arī vairākas asas vārdu apmaiņas ar apdrošinātājiem un autovadītājiem, kuriem priekšā viņa bija cēli izbauksi ar savu krēma krāsas velosipēdu pat galvu nepagriežot uz nevienu pusi. Nebija cietuši tikai vaigi. Viņas piegulētājs, uzzinājis plānojamās izmaksas pirmajā vakarā piedzērās, bet nākamajā dienā jau bija izvācies no mammas dzīvokļa un kopš tā laika nav bijis ne atrodams, ne sazvanāms. Kaut kādā mērā tas pat priecēja, jo visiem trim mums šajā vienistabas dzīvoklī bija par šauru. Tad es tiešām sapratu, ka ir cilvēki, kam nevajadzētu braukt ar velosipēdu sabiedrības kopējās un savas personiskās drošības dēļ. Mātes gandrīz tūkstoti vērtais velosipēds, jeb tas, kas no ir palicis pāri, šobrīd atdusas izgāstuvē, vai bomži to jau ir nodevuši metāllūžņos apmaiņā pret pusotru eiro.

Šādiem cilvēkiem kā mana māte ir pavisam vienkāršs risinājums – mest domu par kruasāniem aiz vaiga pie malas un braukt ar automašīnu. Es jau dzirdu skanam neapmierinātu bubināšanu, ka šajā valstī cilvēks var atļauties vai nu labu rietni vai sliktu mašīnu – tukša diršana!

Neoficiāla informācija liecināja, ka mātes notriecējs, tā vietā, lai autoostā par narkotikām tērētu līdz pat 600 eur mēnesī, bija pavisam svaigi paņēmis [autolīzingu](#). Līdz ar to iebildumi, ka līzings ir ilgstoša finasiālā verdzība, tikai parāda sabiedrības nespēju loģiski domāt un pragmatiski rīkoties ar ģimenes budžetu. Parēķiniet, cik tērējat sabiedriskajam transportam, kurā jums katru nedēļu sejā iešķauda jaunu gripas patogēnu? Varbūt uzreiz labāk sasēdinām visus lepras slimniekus pie stūres? Tai skaitā arī tantiņas ar reņģu maisiem, pēc urīna smirdošos bomžus un visus pārējos, kuri rada nemītīgas bažas, ka čigāni nozags mobilu. Tajā pat laikā velosipēds ir pat vēl sliktāka alternatīva, jo kas gan var būt patīkamāks par ierašanos uz biznesa tikšanos nosvīdušam pēc brauciena pāri pilsētai, vai saņemt telefona zvanu par to, ka cilvēks ko mīlat ir savācams pa daļām?

